

Pozembrada a záhada Ružového lesa

Za siedmimi horami a tromi riekami sa nachádza chalúpka. V tej chalúpke žije jeden neobyčajný muž. Volá sa Pozembrada. Viete, prečo sa tak volá? Áno, máte pravdu. Pre jeho bradu... Má ju takú dlhú, že mu dosiahne až po samú zem. Každý normálny človek by si myslel, že takáto brada má len samé nevýhody. Aký strašný omyl! Chyba! Viete koľko má takáto brada výhod?!?! Stovky! Tisíce! Poviem vám jeden príbeh, ktorý vám to dokáže! Nazval som ho Pozembrada a záhada Ružového lesa. Už z názvu vyplýva, o čom náš príbeh bude. Ale naozaj?

Jedného pekného dňa sa Pozembrada vybral na huby. Aké všedné, však? V tej chvíli by ešte nikto nečakal, že sa z krátkeho zberu húb stane niekoľkodňový výlet. Kam? Poviem vám!

Takže, ako som povedal, Pozembrada sa vybral na huby. No aby nejaké našiel, musel prejsť cez veľkú lúku až do blízkeho lesa. Ako si tak ide cez lúku a kochá sa jej krásami, čo to nevidí?! To je ružový zajac! A kamže to skáče?! Obzrie sa... a čo nevidí!? To je les! Ospravedlňujem sa! To je ten les, kam chcel Pozembrada ísť na huby. Ale ja myslím ten, ktorý je vedľa neho! Tam je ružový strom! A vlastne ich je oveľa viac! Pozembrada ešte o tom nevedel, ale práve našiel ružový les!!! Len čo ho zbadal, zastal, a tak na mieste stál peknú chvíľu. Až po chvíli si uvedomil, čo práve našiel! Samozrejme, to by nebol Pozembrada, keby okamžite nevošiel do lesa a nezačal by všetko prezerat', všetko skúmať, rozplývať sa ešte aj nad ružovou muchou. Samozrejme že zabudol na zber húb, kvôli ktorému sa vybral von. Po dobrej hodine chôdze dôjde Pozembrada na malú lesnú čistinu, v strede ktorej je kameň, na ktorom niečo alebo niekto sedí. Príde o krok bližšie ku kameňu a podivného stvorenia sa opýta: „Dobrý deň. Kto ste?“

A staré, listami posiate stvorenie sa ozve: „Strážca tohto lesa. Strážca Ružového lesa. A vy?“ „Ja sa volám Pozembrada,“ odpovie ten. Jeho zvedavosť mu však už dlhšie nedá a musí sa strážcu opýtať: „Ako to, že tento les a všetko v ňom ružové?“

Strážca ale presne túto otázku očakával, takže na ňu v mihu oka odpovedal: „Ak chceš získať na svoje otázky aj odpovede, musíš najskôr splniť tri úlohy.“

Strážca sa chcel opýtať, či sa o to chce pokúsiť, no skôr ako stihol vôbec prehovorit', ozvala sa Pozembradova odpoveď, ktorú by si normálne väčšinou najskôr premyslel, ale znova zaňho ihneď prehovorila jeho zvedavosť... „Aká je prvá úloha?“

Strážca lesa čakal len na to! Už dávno v Ružovom lese nebol nikto, kto by sa chcel s jeho úlohami popasovať... „Pôjdeš do ružového údolia fialových vlčích hláv. Nazbieraš tam 12 ružových kvetov na brehu ružovej rieky. Znie to ľahko, ale také jednoduché to nie je! V ružovom údolí žijú dvojhlaví vlci... Na tých si dávaj pozor.“

Spočiatku išiel Pozembradovi zber dobre, no na konci doliny ho už čakali dvojhlaví vlci! Pozembrada ich zbadal včas a strach mu dal rýchle nohy. Utekal tak rýchlo, ako len vládal. Vlci si ho všimli a hybaj za ním! Pozembrada uskočil do krovia a na vlkov, ktorí utekali okolo, vyhodil svoju dlhú bradu. Hneď sa do nej zamotali. Pozembrada potom bradu roztočil a vlci leteli vzduchom ktovie kam?

Prvá úloha bola splnená! Podišiel k lesnému strážcovi a dal mu kyticu, ktorá mala presne 12 ružových kvetov. „Hotovo! Čo bude ďalej?“

„Svoju úlohu si zvládol dobre, no ešte si len na začiatku. Vyber z týchto kvetov semienka. V každom z nich sú tri. Zasad' ich a v noci ich ochráň pred všetkým, čo by im mohlo ublížiť. Rastú rýchlo a ak ich ochrániš, do rána ti vyrastú. Potom ti poviem, aká bude tvoja posledná úloha.“

V noci sa Pozembrada stretol opäť s vlkmi, tentokrát boli traja a mali... Pozembrada nechcel uverit' vlastným očiam! Títo vlci mali až tri obrovské hlavy! Opäť mu pomohla jeho dlhá brada... Tentokrát mu poslúžila ako lano, ktorým vlkov poviazal. Napriek tomu, že sa im ubránil, pri boji zničili päť mladých rastliniek. Ráno sa to strážca dozvedel.

„Koľko rastliniek potrebujete?“

„Musí ich byť presne tridsať!“

Pozembrada si vydýchol. „Máme tridsaťjeden. To by teda malo stačiť.“

„Desať mi daj. Tie opäť zasadím. Zvyšok si nechaj. Tie budeš potrebovať na splnenie tretej úlohy.“

Po tejto vete Pozembrada spozornel, trochu sa zatriasol a opýtal sa: „Čo bude moja tretia úloha?“

„V noci musíš dať kráľovi fialových vlkov, ktorý má sedem hláv, na každé z jeho očí jeden ružový lupienok. No pamätaj, lupienky neúčinkujú okamžite. Kým to urobíš, kráľ vlkov musí spať, ale strážia ho jeho verní... Pohybuj sa nehlučne, lebo ak sa prezradíš, vidíme sa dnes naposledy!“

Pozembradovi nebolo všetko jedno, ale keď sa už na to dal, chcel svoju úlohu splniť až do konca... Nebol z tých, ktorí pred ťažkou skúškou uhnú a zdupkajú. Čakal dlho, kým les stíchne a bude môcť konať. Stáž bola ostražitá. Nespustila kráľa z očí ani na chvíľu. Pozembrada si odstrihol kúsok z brady, omotal ju okolo kameňa a pomaličky nehlučne našľapoval... Zrazu sa zdvihol vietor a vlci začali vetriť.

„Teraz alebo nikdy!“ preblyso Pozembradovi hlavou. Priblížil sa ešte trochu, tak blízko, ako to len šlo. To ho už vlci zacítili. Schytil kameň omotaný svojou bradou a hodil ho tak ďaleko, ako to len šlo... Len čo vlci zachytili výraznejší pach a počuli ho dopadnúť, rozbehli sa tým smerom. Pozembrada musel konať!

Rozkladal lupienky sedemhlavému kráľovi na oči tak rýchlo, ako to len šlo! Konečne bol hotový... Rozbehol sa preč, no to už sa za ním hnali kráľovi strážcovia. Keď ho už–už mali, znenazdania sa pred ním zjavil strážca Ružového lesa. Zobral Pozembradovi zvyšné ružové lupienky, hodil ich pred seba a vtom sa zdvihol ružový vietor. Vlkov úplne zmiatol a stratili Pozembradovu stopu. Zrazu sa začali správať úplne divne... Z divých krvilačných vlkov sa stali rozkošné ružové psy.

Ale ako to, že starý strážca zvládol boj úplne bez bitky? „To je tvoja zásluha. Keď si dal kráľovi fialových vlkov na oči lupienky, museli začať účinkovať. Kým si utekal a fúkal ružový vietor, kráľ fialových vlkov sa postupne zmenil na fialového psa a hneď po ňom aj všetci jeho psí poddaní. Zvyšok navždy zostane tajomstvom tohto lesa...“

Pozembrada však sám prišiel na to, prečo je Ružový les ružový. To preto, že v ňom prevláda harmónia, porozumenie a láska, so vzájomným priateľstvom zvierat. A konečne tam nie je jedinej zlej bytosti. Fialové psy sa zmenili na ružové a stali sa očami a ušami starého strážcu lesa, ktorí chránia les až dodnes. Ak sa raz do neho zatúlate, dbajte o to, aby ste si z neho zobrali len toľko, koľko naozaj potrebujete a nezničili viac, ako je nevyhnutné... Ružové psy sú vám v päťach a vidia vás, aj keď vy o nich ani netušíte. Pozembrada do tohto lesa neraz príde, nazbiera si húb, občas sa okolo mihne ružový tieň a zdvihne sa ružový vietor. To zvieratá a starý strážca ďakujú tomu, kto im pomohol, aby bol Ružový les stále ružový...

Meno autora: Filip Gregory Hák

Vek: 12 rokov

Kategória: II.

Škola: Základná škola, Hviezdoslavova 1, Revúca

Ročník: siedmy

Pedagóg: Mgr. Marcela Berová

